

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΑΝΑΔΡΟΜΕΣ

Γράφει ο Κώστας Πάππας

7η Συνέχεια

Μετά την Επανάσταση του Γουδή

Δεν χρειάζεται χαρισματική διαίσθηση για να μαντέψει κανείς πως διαγράφονταν το μέλλον της δυναστείας τον καιρό εκείνο. Τότε λοιπόν, στις 12/2/1910 ήταν που στάλθηκε η περιβόητη ιδιωτική επιστολή **φον Μπράουν** στον υπουργό **Έρενταλ**, της οποίας το περιεχόμενο πιθανόν να πλήξει τις ευαίσθητες χορδές στους ολίγους εναπομείναντες νοσταλγούς της βασιλικής παλιννόστησης.

Από αυτούς τους τελευταίους όμως, ζητάω συγγνώμη εκ' μέρους του μακαρίτη φον Μπράουν, που χάριν στα κουτσομπολίστικα προσόντα του, έπαιξε τον άχαρη ρόλο να βγάλει άθελά του στην δημοσιότητα τους ύποπτους ανακτορικούς ψιθύρους της μακρινής εκείνης εποχής.

Δεν έχω καμιά διάθεση να θίξω απολύτως κανένα, απλώς ιστορικές διαπιστώσεις κάνω. Έγραφε λοιπόν ο φον Μπράουν στο προς Βιέννη γράμμα μεταξύ άλλων (Π. Ενεπεκίδης, η «*Δόξα και ο Διχασμός*» Αρχαία της Βιέννης):
«...Η σύζυγος του διαδόχου (Σοφία), μισεί κυριολεκτικά την Ελλάδα και τους κατοίκους της, δεικνύουσα μάλιστα αυτό απροκαλύπτως...».

Τουλάχιστον στο σημείο αυτό, η Σοφία υπήρξε ειλικρινής και ουδέποτε προσπάθησε να κρύψει τα συναισθήματά της για τον λαό πάνω στον οποίο η μοίρα την προόρισε να βασιλέψει.

Εγώ προσωπικά ουδέποτε αμφέβαλλα για τις διαθέσεις της μεγαλειότητας. Κατά τα άλλα στους εθνικούς εορτασμούς μνημονεύουμε τα ονόματά τους και κατά τον ιστορικό Σπύρο Μαρκεζίνη (*Πολιτική Ιστορία Νεωτέρας Ελλάδος, Τόμος 3, σελ. 15*) «...η Σοφία αν και πέθανε στην εξορία, η ολότης σχεδόν των Ελλήνων την πένθησε...».

Και στο σημείο αυτό, είτε ο ιστορικός ψεύδεται, ή ο ελληνικός λαός είναι μεγαλόψυχος. Εγώ πάντως πιστεύω το δεύτερο, αλλά αφήνω την κρίση στον αναγνώστη.

Δεν θα περιγράψω με λεπτομέρειες την συγκρότηση της πρώτης Αναθεωρητικής βουλής των Ελλήνων μετά την επανάσταση του 1909. Το γεγονός είναι ότι το πρώτο εκείνο επιτελείο του Ε. Βενιζέλου δεν ήταν τυχαίο και αποτελείτο από νέα πρόσωπα στην πολιτική σκηνή της Ελλάδας.

Προσωπικότητες της διπλωματίας, επιφανείς των γραμμάτων και γνώστες της πολιτικής με πείρα και ενθουσιασμό ανέλαβαν την διακυβέρνηση της χώρας, που την οδήγησαν μέσα από το έπος των Βαλκανικών πολέμων στη νίκη και στη δόξα.

Αυτά που οι Ηρακλείδες του στέμματος θεωρούσαν ουτοπίες και χίμαιρες έγιναν πραγματικότητες. Απέδειξαν οι άδολοι εκείνοι, ότι όταν υπάρχει σύμπτωση και αίσθηση ευθύνης, η Ελλάδα μπορεί να μεγαλουργήσει.

Οι παλαιοκομματικοί, που διέφυγαν τη οργή των στασιαστών του Γουδή, επαλήθευσαν την προφητεία του συνταγματάρχη Ζορμπά, αρχηγού του Κινήματος του 1909, προς τον πρωθυπουργό Βενιζέλο: “ κύριε πρόεδρε ζεσταίνετε Έχιδνας στα στήθη σας, που μίαν ημέρα όταν τας θερμάνετε θα σας δαγκάσουν...”. Και το έκαναν.

Βυσσοδομούσαν και απεργάζοντο στο περιβάλλον του άβουλου Κωνσταντίνου, δημιουργώντας το κατάλληλο κλίμα για να αναζωογονήσουν τα μίση και τα πάθη.

Εκείνοι που υπήρξαν ανίκανοι να επιτύχουν τον άθλο της “Μεγάλης Ιδέας”, αλλά ικανότατοι να δυναμιτίσουν το έργο του μεγάλου αυτού άνδρα και να οδηγήσουν την Ελλάδα στο ίδιο και χειρότερο αδιέξοδο, διχάζοντας τον ελληνισμό.

Τις συνωμοσίες, το παρασκήνιο και τις μυστικές συμφωνίες με τις ξένες αυλές και κυβερνήσεις πίσω από τις πλάτες του υπεύθυνου πρωθυπουργού και της κυβέρνησής του, κατέγραψαν και διέσωσαν, δυστυχώς για εκείνους και ευτυχώς για μας, οι συνεργάτες των συνωμοτών, πρεσβευτές των κεντρικών δυνάμεων, που ο Πολυχρόνης Ενεπεκίδης μετά από 35 χρόνια τις ανέσυρε από το σκοταδερό χρονοντούλαπο της Ιστορίας.

Στο σημείο αυτό θα ήθελα να υπερτονίσω το εξής: Τα γεγονότα που εξέθεσα μέχρι τώρα, θα πρέπει να πείσουν εκείνους που διαφεντεύουν τις τύχες μίας χώρας, ότι δεν υπάρχουν μυστικά στον κόσμο αυτό. Κάποια μέρα θα έλθουν στο φως της δημοσιότητας όλες οι πλεκτάνες και δολοπλοκίες που εκείνοι εξυφαίνουν στο σκοταδερό παρασκήνιο, σε βάρος της χώρας και του λαού τους, καλυπτόμενοι από την πορφύρα της εξουσίας.

Στην πρώτη λοιπόν κυβέρνηση των Φιλελευθέρων τα εξέχοντα υπουργεία δόθηκαν σε άτομα που είχαν ικανότητες και πείρα (*Αφελής ερώτησή μου: που δίδονται σήμερα; Η ερώτηση ρητορική δεν αναμένω απάντηση*) . Το σπουδαιότερο όμως ήταν ότι δεν αντλούσαν την δύναμή τους από τους κύκλους των σαλονιών της “**Μπελ Επόκ**”, ούτε από τις ύποπτες διασυνδέσεις με ξένες αυλές και πρεσβείες. Ήταν ακριβώς αυτό που λέμε, τεχνοκράτες στις ημέρες μας.

Το υπουργείο των Εξωτερικών δόθηκε στον **Γιάννη Γρυπάρη**, την εποχή αυτή πρεσβευτή στη Κωνσταντινούπολη, γνώστη των Ελληνό-τουρκικών.

Στον **Νικόλαο Δημητρακόπουλο**, νομική αυθεντία και καθηγητή Πανεπιστημίου Αθηνών, το Υπουργείο της Δικαιοσύνης.

Στον εξέχοντα ομογενή και μεγάλο εθνικό ευεργέτη από την Αλεξάνδρεια **Εμμανουήλ Μπενάκη**, πατέρα της διηγηματογράφου Πηνελόπης Δέλτα, το υπουργείο Εμπορίου.

Πρωθυπουργός, ο **Ελευθέριος Βενιζέλος**, δικηγόρος από την Κρήτη. Ο «**ποιητής της πολιτικής**», κατά την ορολογία του αιμνήστου Γεωργίου Παπανδρέου, στην πολιτική ιδιοφυΐα του οποίου οφείλεται η Μεγάλη Ελλάδα των δύο ηπείρων και των πέντε θαλασσών.

Δεν έχω σκοπό να πλέξω το εγκώμιο του Βενιζέλου, αλλά προτίθεμαι να δώσω τον λόγο στον **George Clemenceau**, πρωθυπουργό της Γαλλικής Δημοκρατίας της εποχής εκείνης, του επονομαζόμενου “**τίγρη**” της ευρωπαϊκής διπλωματίας, λόγω της δυσκολίας που είχε κανείς να συνδιαλλαγεί μαζί του και να βγει κερδισμένος από την συναλλαγή.

Έλεγε λοιπόν ο **Clemenceau** για την πειστικότητα του Βενιζέλου: «*Θα συνηγορώ υπέρ των Ελληνικών ζητημάτων και εις εκείνα ακόμα τα σημεία όπου θα έχω διάφορον γνώμη από εκείνην του κ. Βενιζέλου*»

Γράφει ο “αντιβενιζελικός” ιστορικός Καρολίδης (ο συνεχιστής της συγγραφής της Ιστορίας του Ελληνικού έθνους του Ι. Παπαρρηγόπουλου): «*Αι επιτυχίαι αυτές του Βενιζέλου ήταν αληθώς μεγάλες εις τη διάνοια εκείνων που τον αντιπολιτεύονται, ώστε να εξαλείψουν κάθε δυσμένεια εναντίον του...*»

Ο ίδιος ο Καρολίδης αναφέρει για τον κορυφαίο Έλληνα δημοσιογράφο, **Βλάση Γαβριηλίδη**, ιδρυτή της εφημερίδας “Ακρόπολης” και θεμελιωτή της Ελληνικής Δημοσιογραφίας, ο οποίος ήταν κατά τα άλλα φανατικός “αντιβενιζελικός”.

Λίγο πριν τον θάνατό του ο Γαβριηλίδης, στις 10 Απριλίου 1920, είπε σε παρακαθήμενο φίλο του σχετικά με το φαινόμενο Βενιζέλου: «*νυν απολύεις τον δούλο σου δέσποτα*».

Αλλά το επιστέγασμα των αγώνων του Βενιζέλου υπήρξε η Συνθήκη των Σεβρών στις 10 Αυγούστου 1920. Συνθήκη που ουδέποτε τέθηκε σε εφαρμογή μια και αντικαταστάθηκε από την Συνθήκη της Λοζάνης. Της πρόσφατα διαβόητης!

Με τη συνθήκη αυτή στο χέρι και την Μεγάλη Ελλάδα πραγματικότητα επέστρεφε στην Ελλάδα ο Βενιζέλος, όταν του έγινε η δολοφονική απόπειρα στο σταθμό της Λυών από φανατικούς και τυφλωμένους από το πάθος ενάντια στον Βενιζέλο φιλοβασιλικούς αξιωματούχους.

Στο πείσμα των Ηρακλειδών του στέμματος, στις 26 Αυγούστου 1920 θα αναγγείλει στην Ελληνική Βουλή, με επιδέσμους στο χέρι από την δολοφονική απόπειρα: «*...Δια της συνθήκης ταύτης τα σύνορα της Ελλάδας μετατίθενται από τον Νέστο στον Εύξεινο Πόντο και την Προποντίδα και από των νήσων του Αιγαίου πελάγους στην πρωτεύουσα της Αρχαίας Λυδίας τας Σάρδεις, δημιουργώντας κράτος εκτεινόμενο επί πέντε θαλασσών και δύο ηπειρών*».

Μεγάλες στιγμές, στιγμές δόξας, ανεπανάληπτες στην Ιστορία της Νεότερης Ελλάδας. Αυτός υπήρξε ο Βενιζέλος, αυτή ήταν η Μεγάλη Ελλάδα, εκείνοι ήταν οι μειοδότες.

Συνεχίζεται...